

ΑΡΧΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Αθήνα, 04-12-2013

Αριθ. Πρωτ.: Γ/ΕΞ/7771/04-12-2013

Α Π Ο Φ Α Σ Η 146/2013

(Τμήμα)

Η Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα συνεδρίασε σε σύνθεση Τμήματος στην έδρα της την 04-12-2013 και ώρα 10:00 μετά από πρόσκληση του Προέδρου της, προκειμένου να εξετάσει την υπόθεση που αναφέρεται στο ιστορικό της παρούσας. Παρέστησαν οι Πέτρος Χριστόφορος, Πρόεδρος της Αρχής, και τα τακτικά μέλη Λεωνίδα Κοτσαλής, ως εισηγητής, Αναστάσιος-Ιωάννης Μεταξάς και Δημήτριος Μπριόλας, οι οποίοι εκλήθησαν νομίμως εγγράφως. Στη συνεδρίαση παρέστη, με εντολή του Προέδρου, ο Δημήτρης Ζωγραφόπουλος, Δικηγόρος (ΔΝ) – Νομικός ελεγκτής, ως βοηθός εισηγητή. Επίσης, παρέστη, με εντολή του Προέδρου, και η Ειρήνη Παπαγεωργοπούλου, υπάλληλος του Διοικητικού – Οικονομικού Τμήματος της Αρχής, ως γραμματέας.

Η Αρχή έλαβε υπόψη τα ακόλουθα:

Με το υπ' αρ. πρωτ. Γ/ΕΙΣ/4912/22-07-2013 έγγραφό της (και τα συνημμένα σε αυτό έγγραφα), όπως συμπληρώθηκε μεταγενέστερα με το υπ' αρ. πρωτ. Γ/ΕΙΣ/6356/09-10-2013 έγγραφό της (και τα συνημμένα σε αυτό έγγραφα), η Α υπέβαλε στην Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα αίτηση θεραπείας, με την οποία ζητεί την ανάκληση της απόφασης της Αρχής 125/2012.

Ειδικότερα, με την απόφασή της 125/2012, η Αρχή παρέσχε – για τους λόγους που διεξοδικά αναφέρονται στο σκεπτικό της απόφασης αυτής – στην ψυχίατρο Β, ως υπεύθυνο επεξεργασίας, την απαιτούμενη από τις διατάξεις του άρθρου 7 παρ. 2 στοιχ. (γ΄) του Ν. 2472/1997 για την Προστασία του ατόμου από την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, προκειμένου αυτή να χορηγήσει στους αιτούντες τρίτους Γ και την αδελφή του Δ ιατρική βεβαίωση για την κατάσταση της ψυχικής υγείας της Α, εν διαστάσει συζύγου του Γ, από την οποία να προκύπτουν το χρονικό διάστημα, κατά το οποίο η εν λόγω ψυχίατρος παρακολουθούσε την Α, η διάγνωση της ψυχικής της υγείας, η προταθείσα ιατροφαρμακευτική αγωγή και το αποτέλεσμα της, εφόσον τα στοιχεία αυτά προκύπτουν από τον ιατρικό φάκελο που τηρεί η ψυχίατρος, προκειμένου οι αιτούντες τρίτοι να τη χρησιμοποιήσουν στο πλαίσιο των ένδικων διαφορών, που έχουν με την Α και αναφέρονταν στο ιστορικό της εν λόγω απόφασης της Αρχής, αφού προηγουμένως η ψυχίατρος ενημερώσει την Α, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 11 παρ. 3 του Ν. 2472/1997.

Στη συνέχεια, η ψυχίατρος Β, ως υπεύθυνος επεξεργασίας, αφού ενημέρωσε την Α, κατά τα προαναφερόμενα, για τη σκοπούμενη διαβίβαση των επίμαχων ευαίσθητων δεδομένων της προσωπικού χαρακτήρα στους αιτούντες τρίτους, έθεσε – με το υπ' αρ. πρωτ. Γ/ΕΙΣ/6939/30-10-2012 έγγραφό της – προς την Αρχή αίτημα για γνωμοδότηση σχετικά με τη νομιμότητα της σκοπούμενης διαβίβασης, καθόσον η Α υπέβαλε αντιρρήσεις για την επεξεργασία αυτή, κατά το άρθρο 13 του Ν. 2472/1997, δηλώνοντας ότι δεν συναινεί για τη διαβίβαση των επίμαχων ευαίσθητων δεδομένων της προσωπικού χαρακτήρα στους αιτούντες τρίτους. Η Αρχή, με το υπ' αρ. πρωτ. Γ/ΕΞ/611/30-01-2013 έγγραφό της, ενημέρωσε τη Β ότι με την απόφασή της 125/2012 έχει ήδη κρίνει τη νομιμότητα της χορήγησης της ως άνω ιατρικής βεβαίωσης, θεωρώντας ότι το αιτούμενο έγγραφο περιλαμβάνει ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα υγείας της Α, τα οποία είναι συναφή και πρόσφορα σε σχέση με τον σκοπό για τον οποίο ζητούνται από τους αιτούντες τρίτους, δηλαδή την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων, και για το λόγο αυτό η Αρχή παρέσχε στη Β την άδεια να την χορηγήσει στους αιτούντες τρίτους, κατ' εφαρμογή του άρθρου 7 παρ. 2 στοιχ. (γ΄) του Ν. 2472/1997. Η δε δήλωση της Α ότι δεν συναινεί στη σκοπούμενη διαβίβαση των

επίμαχων ευαίσθητων δεδομένων της προσωπικού χαρακτήρα στους αιτούντες τρίτους δεν προβάλλει ούτε θεμελιώνει νέα πραγματικά περιστατικά ικανά να δικαιολογήσουν ανάκληση ή τροποποίηση της απόφασης 125/2012 ή συγκεκριμένο λόγο, που να κωλύει κατά το άρθρο 7 του 2472/1997 τη χορήγηση της συγκεκριμένης γνωμάτευσης. Συνεπώς, η χορήγηση από την ψυχίατρο Β, ως υπεύθυνο επεξεργασίας, της ως άνω γνωμάτευσης στους τρίτους αιτούντες είναι σύννομη.

Με την προαναφερόμενη αίτηση θεραπείας της, η Α εξιστορεί την αντιδικία της με τους τρίτους αιτούντες και προσάπτει στην Αρχή ότι, με τα διαλαμβανόμενα στο σκεπτικό της απόφασής της 125/2012, παρερμήνευσε τις διατάξεις του άρθρου 13 του Ν. 3418/2005, περί ιατρικού απορρήτου. Ζητεί, συνακολούθως, την ανάκληση της εν λόγω απόφασης της Αρχής.

Η Αρχή, μετά από εξέταση των στοιχείων του φακέλου, αφού άκουσε τον εισηγητή και το βοηθό εισηγητή, ο οποίος στη συνέχεια αποχώρησε, και κατόπιν διεξοδικής συζήτησης,

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Επειδή, το άρθρο 2 στοιχ. (α') και (β') του Ν. 2472/1997 προσδιορίζει για τους σκοπούς του νόμου αυτού τις έννοιες των απλών και ευαίσθητων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Στα ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα περιλαμβάνονται και τα σχετικά με την υγεία του προσώπου.

2. Επειδή, η διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 του Ν. 2472/1997, εναρμονιζόμενη, ιδίως, με τις διατάξεις των άρθρων 9Α, 25 παρ. 1 και 28 του Συν/τος, 8 και 7 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και 6 της Οδηγίας 95/46/ΕΕ, ρητά ορίζει ότι: *«Τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα για να τύχουν νόμιμης επεξεργασίας πρέπει: α) Να συλλέγονται κατά τρόπο θεμιτό και νόμιμο για καθορισμένους, σαφείς και νόμιμους σκοπούς και να υφίστανται θεμιτή και νόμιμη επεξεργασία ενόψει των σκοπών αυτών. β) Να είναι συναφή, πρόσφορα, και όχι περισσότερα από όσα κάθε φορά απαιτείται εν όψει των σκοπών της επεξεργασίας. (...)*».

3. Επειδή, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 5 και 7 του Ν. 2472/1997 προκύπτει ότι η συλλογή και κάθε περαιτέρω επεξεργασία απλών και ευαίσθητων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα επιτρέπεται, καταρχήν, εφόσον το υποκείμενο των δεδομένων έχει δώσει τη συγκατάθεσή του. Ωστόσο, η συλλογή και κάθε περαιτέρω επεξεργασία τόσο των απλών όσο και των ευαίσθητων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα επιτρέπεται, κατ' εξαίρεση, και χωρίς τη συγκατάθεση του υποκειμένου τους, στις περιπτώσεις που περιοριστικά προβλέπει ο νόμος. Ειδικότερα, επιτρέπεται, για τα μεν απλά δεδομένα, ιδίως, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 5 παρ. 2 στοιχ. (ε') και για τα ευαίσθητα δεδομένα, ιδίως, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 7 παρ. 2 στοιχ. (γ') του Ν. 2472/1997. Συγκεκριμένα επιτρέπεται, στην πρώτη περίπτωση όταν *«η επεξεργασία είναι απολύτως αναγκαία για την ικανοποίηση του έννομου συμφέροντος που επιδιώκει ο υπεύθυνος επεξεργασίας ή ο τρίτος ή οι τρίτοι στους οποίους ανακοινώνονται τα δεδομένα και υπό τον όρο ότι τούτο υπερέχει προφανώς των δικαιωμάτων και συμφερόντων των προσώπων στα οποία αναφέρονται τα δεδομένα και δεν θίγονται οι θεμελιώδεις ελευθερίες αυτών»*, στη δε δεύτερη, που περιλαμβάνει και τα δεδομένα που αφορούν την υγεία, όταν *«η επεξεργασία αφορά δεδομένα που δημοσιοποιεί το ίδιο το υποκείμενο ή είναι αναγκαία για την αναγνώριση, άσκηση ή υπεράσπιση δικαιώματος ενώπιον δικαστηρίου ή πειθαρχικού οργάνου»*.

4. Επειδή με τις διατάξεις αυτές καθιερώνονται ως θεμελιώδεις προϋποθέσεις για τη νομιμότητα κάθε επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, καθώς και για τη νομιμότητα της σύστασης και λειτουργίας κάθε αρχείου, οι αρχές του σκοπού της επεξεργασίας και της αναλογικότητας των δεδομένων σε σχέση πάντα με το σκοπό επεξεργασίας. Συνεπώς, κάθε επεξεργασία προσωπικών δεδομένων, που γίνεται πέραν του επιδιωκόμενου σκοπού η οποία δεν είναι πρόσφορη και αναγκαία για την επίτευξή του, δεν είναι νόμιμη. Συνακόλουθα, τόσο για τα απλά όσο και για τα ευαίσθητα δεδομένα, πρέπει ο σκοπός επεξεργασίας να είναι νόμιμος, σαφής και καθορισμένος, και τα δεδομένα να μην υπερβαίνουν το σκοπό της επεξεργασίας. Ειδικότερα δε για τα ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα, όπως και εκείνα που αφορούν την υγεία, η επεξεργασία επιτρέπεται, όπως λέχθηκε ανωτέρω, όταν πρόκειται να χρησιμοποιηθούν για άσκηση ή υπεράσπιση δικαιώματος ενώπιον δικαστηρίου ή πειθαρχικού οργάνου. Η προϋπόθεση

αυτή ισχύει, όπως έχει κρίνει η Αρχή, και για τα απλά δεδομένα (βλ. αντί πολλών ιδίως τις αποφάσεις της Αρχής 27/2001, 75/2001 και πρόσφατες 92/2011 και 111/2011).

5. Επειδή, επιπλέον, το άρθρο 11 παρ. 3 του Ν. 2472/1997 ρητά ορίζει ότι «εάν τα δεδομένα ανακοινώνονται σε τρίτους, το υποκείμενο ενημερώνεται για την ανακοίνωση πριν από αυτούς».

6. Επειδή, το άρθρο 14 του Ν. 3418/2005 σχετικά με τον Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι: «1. Ο ιατρός υποχρεούται να τηρεί ιατρικό αρχείο, σε ηλεκτρονική ή μη μορφή, το οποίο περιέχει δεδομένα που συνδέονται αρρήκτως ή αιτιωδώς με την ασθένεια ή την υγεία των ασθενών του. Για την τήρηση του αρχείου αυτού και την επεξεργασία των δεδομένων του εφαρμόζονται οι διατάξεις του ν. 2472/1997 (ΦΕΚ 50 Α'). 2. Τα ιατρικά αρχεία πρέπει να περιέχουν το ονοματεπώνυμο, το πατρώνυμο, το φύλο, την ηλικία, το επάγγελμα, τη διεύθυνση του ασθενή, τις ημερομηνίες της επίσκεψης, καθώς και κάθε άλλο ουσιώδες στοιχείο που συνδέεται με την παροχή φροντίδας στον ασθενή, όπως, ενδεικτικά και ανάλογα με την ειδικότητα, τα ενοχλήματα της υγείας του και το λόγο της επίσκεψης, την πρωτογενή και δευτερογενή διάγνωση ή την αγωγή που ακολουθήθηκε. 3. Οι κλινικές και τα νοσοκομεία τηρούν στα ιατρικά τους αρχεία και τα αποτελέσματα όλων των κλινικών και παρακλινικών εξετάσεων. 4. Η υποχρέωση διατήρησης των ιατρικών αρχείων ισχύει: α) στα ιδιωτικά ιατρεία και τις λοιπές μονάδες πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας του ιδιωτικού τομέα, για μία δεκαετία από την τελευταία επίσκεψη του ασθενή και β) σε κάθε άλλη περίπτωση, για μία εικοσαετία από την τελευταία επίσκεψη του ασθενή. (...) 6. Ο ιατρός τηρεί τα επαγγελματικά του βιβλία με τέτοιο τρόπο, ώστε να εξασφαλίζεται το ιατρικό απόρρητο και η προστασία των προσωπικών δεδομένων. 7. Στα ιατρικά αρχεία δεν πρέπει να αναγράφονται κρίσεις ή σχολιασμοί για τους ασθενείς, παρά μόνον εάν αφορούν στην ασθένεια τους. 8. Ο ασθενής έχει δικαίωμα πρόσβασης στα ιατρικά αρχεία, καθώς και λήψης αντιγράφων του φακέλου του. Το δικαίωμα αυτό, μετά το θάνατο του, ασκούν οι κληρονόμοι του, εφόσον είναι συγγενείς μέχρι τετάρτου βαθμού. 9. Δεν επιτρέπεται σε τρίτο η πρόσβαση στα ιατρικά αρχεία ασθενή. Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η πρόσβαση: α) στις δικαστικές και εισαγγελικές αρχές κατά την άσκηση των καθηκόντων τους αυτεπάγγελτα ή μετά από αίτηση τρίτου που επικαλείται έννομο συμφέρον και σύμφωνα με τις νόμιμες διαδικασίες, β) σε άλλα όργανα

της Ελληνικής Πολιτείας, που με βάση τις καταστατικές τους διατάξεις έχουν τέτοιο δικαίωμα και αρμοδιότητα. 10. Ο ασθενής έχει το δικαίωμα πρόσβασης, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις, στα εθνικά ή διεθνή αρχεία στα οποία έχουν εισέλθει τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που τον αφορούν». Εξάλλου, το άρθρο 5 παρ. 3 του Ν. 3418/2005 ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι: «(...) 3. Τα ιατρικά πιστοποιητικά και οι ιατρικές γνωματεύσεις εκδίδονται μετά από προηγούμενη γραπτή ή προφορική αίτηση του προσώπου στο οποίο αφορούν ή, κατ' εξαίρεση, τρίτου προσώπου που έχει έννομο συμφέρον και το αποδεικνύει, καθώς και όταν αυτό ρητά προβλέπεται στο νόμο (...) ». Τέλος, το άρθρο 13 ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι: «(...) 3. Η άρση ιατρικού απορρήτου επιτρέπεται όταν: (...) β) Ο ιατρός αποβλέπει στη διαφύλαξη έννομου ή άλλου δικαιολογημένου, ουσιώδους δημοσίου συμφέροντος ή συμφέροντος του ίδιου του ιατρού ή κάποιου άλλου, το οποίο δεν μπορεί να διαφυλαχθεί διαφορετικά (...)». Συνεπώς, οι προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 3418/2005 δεν καθιερώνουν απόλυτη προστασία του ιατρικού απορρήτου και επιφυλάσσουν την εφαρμογή των διατάξεων του Ν. 2472/1997 κατά την επεξεργασία ιατρικών δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα., προβλέπουν δε την κατ' εξαίρεση χορήγηση ιατρικών πιστοποιητικών σε τρίτο πρόσωπο, εφόσον έχει έννομο συμφέρον και το αποδεικνύει καθώς, επίσης, και τις προϋποθέσεις άρσης του ιατρικού απορρήτου.

7. Επειδή, τα άρθρα 1510επ. ΑΚ και 1518επ. ΑΚ ρυθμίζουν, αντίστοιχα, τα σχετικά με τη γονική μέριμνα και την επιμέλεια των τέκνων. Ειδικότερα ως προς τη γονική μέριμνα, το άρθρο 1510ΑΚ ορίζει τα εξής: «*Η μέριμνα για το ανήλικο τέκνο είναι καθήκον και δικαίωμα των γονέων (γονική μέριμνα), οι οποίοι την ασκούν από κοινού. Η γονική μέριμνα περιλαμβάνει την επιμέλεια του προσώπου, τη διοίκηση της περιουσίας και την εκπροσώπηση του τέκνου σε κάθε υπόθεση ή δικαιοπραξία ή δίκη, που αφορούν το πρόσωπο ή την περιουσία του. Σε περίπτωση που η γονική μέριμνα παύει λόγω θανάτου, κήρυξης σε αφάνεια ή έκπτωσης του ενός γονέα, η γονική μέριμνα ανήκει αποκλειστικά στον άλλο. Αν ο ένας από τους γονείς αδυνατεί να ασκήσει τη γονική μέριμνα για πραγματικούς λόγους ή γιατί είναι ανίκανος ή περιορισμένα ικανός για δικαιοπραξία, την ασκεί μόνος ο άλλος γονέας. Η επιμέλεια όμως του προσώπου του τέκνου ασκείται και από τον ανήλικο γονέα*». Το άρθρο 1511ΑΚ ορίζει τα εξής: «*Κάθε απόφαση των γονέων*

σχετικά με την άσκηση της γονικής μέριμνας πρέπει να αποβλέπει στο συμφέρον του τέκνου. Στο συμφέρον του τέκνου πρέπει να αποβλέπει και η απόφαση του δικαστηρίου, όταν, κατά τις διατάξεις του νόμου, το δικαστήριο αποφασίζει σχετικά με την ανάθεση της γονικής μέριμνας ή με τον τρόπο της άσκησής της. Η απόφαση του δικαστηρίου πρέπει επίσης να σέβεται την ισότητα μεταξύ των γονέων και να μην κάνει διακρίσεις εξαιτίας του φύλου, της φυλής, της γλώσσας, της θρησκείας, των πολιτικών ή όποιων άλλων πεποιθήσεων, της ιθαγένειας, της εθνικής ή κοινωνικής προέλευσης ή της περιουσίας. Ανάλογα με την ωριμότητα του τέκνου πρέπει να ζητείται και να συνεκτιμάται η γνώμη του πριν από κάθε απόφαση σχετική με τη γονική μέριμνα, εφόσον η απόφαση αφορά τα συμφέροντά του». Το άρθρο 1516ΑΚ ορίζει τα εξής: «Ο καθένας από τους γονείς επιχειρεί και μόνος του πράξεις αναφερόμενες στην άσκηση της γονικής μέριμνας: 1. όταν πρόκειται για συνήθεις πράξεις επιμέλειας του προσώπου του τέκνου ή για την τρέχουσα διαχείριση της περιουσίας του ή για πράξεις που έχουν επείγοντα χαρακτήρα. 2. όταν πρόκειται για τη λήψη δήλωσης της βούλησης που είναι απευθυντέα προς το τέκνο. Στις περιπτώσεις διακοπής της συμβίωσης των γονέων, διαζυγίου ή ακύρωσης του γάμου τους, καθώς και όταν πρόκειται για τέκνο γεννημένο χωρίς γάμο των γονέων του, τις αξιώσεις διατροφής που έχει το τέκνο κατά του γονέα, ο οποίος δεν έχει την επιμέλεια του προσώπου του, μπορεί να τις ασκεί αυτός που έχει την επιμέλεια και, αν δεν την έχει κανείς, αυτός με τον οποίο διαμένει το τέκνο». Το άρθρο 1517ΑΚ ορίζει τα εξής: «Αν τα συμφέροντα του τέκνου συγκρούονται με τα συμφέροντα του πατέρα του ή της μητέρας του, που ασκούν τη γονική μέριμνα, καθώς και των συζύγων ή των συγγενών τους εξ αίματος ή εξ αγχιστείας σε ευθεία γραμμή, διορίζεται ειδικός επίτροπος».

8. Επειδή, εξάλλου, ειδικότερα ως προς την επιμέλεια των τέκνων, το άρθρο 1518ΑΚ ορίζει τα εξής: «Η επιμέλεια του προσώπου του τέκνου περιλαμβάνει ιδίως την ανατροφή, την επίβλεψη, τη μόρφωση και την εκπαίδευσή του, καθώς και τον προσδιορισμό του τόπου της διαμονής του. Κατά την ανατροφή του τέκνου οι γονείς το ενισχύουν, χωρίς διάκριση φύλου, να αναπτύσσει υπεύθυνα και με κοινωνική συνείδηση την προσωπικότητά του. Η λήψη σωφρονιστικών μέτρων επιτρέπεται μόνο εφόσον αυτά είναι παιδαγωγικώς αναγκαία και δεν θίγουν την αξιοπρέπεια του τέκνου. Κατά τη μόρφωση και την επαγγελματική εκπαίδευση του τέκνου οι γονείς λαμβάνουν υπόψη τις

ικανότητες και τις προσωπικές του κλίσεις. Γι' αυτό το σκοπό οφείλουν να συνεργάζονται με το σχολείο και, αν υπάρχει ανάγκη, να ζητούν τη συνδρομή αρμοδίων κρατικών υπηρεσιών ή δημόσιων οργανισμών».

9. Επειδή, περαιτέρω, το άρθρο 1531ΑΚ ορίζει για την ευθύνη των γονέων τα εξής: «Οι γονείς, κατά την άσκηση της γονικής μέριμνας, έχουν υποχρέωση να δείχνουν την επιμέλεια που δείχνουν και στις δικές τους υποθέσεις. Αν ζημία που προκλήθηκε οφείλεται σε παράβαση υποχρέωσης και των δύο γονέων, οι γονείς ευθύνονται εις ολόκληρον». Το άρθρο 1532ΑΚ ορίζει για τις συνέπειες κακής άσκησης τα εξής: «Αν ο πατέρας ή η μητέρα παραβαίνουν τα καθήκοντα που τους επιβάλλει το λειτούργημά τους για την επιμέλεια του προσώπου του τέκνου ή τη διοίκηση της περιουσίας του ή αν ασκούν το λειτούργημα αυτό καταχρηστικά ή δεν είναι σε θέση να ανταποκριθούν σ' αυτό, το δικαστήριο μπορεί, εφόσον το ζητήσουν ο άλλος γονέας, οι πλησιέστεροι συγγενείς του τέκνου, ο εισαγγελέας ή και αυτεπαγγέλτως, να διατάξει οποιοδήποτε πρόσφορο μέτρο. Το δικαστήριο μπορεί ιδίως να αφαιρέσει από τον ένα γονέα την άσκηση της γονικής μέριμνας ολικά ή μερικά και να την αναθέσει αποκλειστικά στον άλλο ή, αν συντρέχουν και στο πρόσωπο αυτού οι προϋποθέσεις της προηγούμενης παραγράφου, να αναθέσει την πραγματική φροντίδα του τέκνου ή, ακόμη, και την επιμέλειά του ολικά ή μερικά σε τρίτον ή και να διορίσει επίτροπο. «Σε εξαιρετικά επείγουσες περιπτώσεις, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του πρώτου εδαφίου και επίκειται άμεσος κίνδυνος για τη σωματική ή την ψυχική υγεία του τέκνου, ο εισαγγελέας μπορεί να διατάσσει κάθε πρόσφορο μέτρο για την προστασία του, μέχρι την έκδοση της αποφάσεως του δικαστηρίου, στο οποίο πρέπει να απευθύνεται εντός τριάντα ημερών». Το δε άρθρο 1533ΑΚ ορίζει σχετικά τα εξής: «*Η αφαίρεση του συνόλου της επιμέλειας του προσώπου του τέκνου και από τους δύο γονείς και η ανάθεσή της σε τρίτο διατάσσονται από το δικαστήριο μόνο όταν άλλα μέτρα έμειναν χωρίς αποτέλεσμα ή κρίνεται ότι δεν επαρκούν για να αποτρέψουν κίνδυνο της σωματικής, πνευματικής ή ψυχικής υγείας του τέκνου. Το δικαστήριο ορίζει την έκταση της γονικής μέριμνας που παραχωρεί στον τρίτο, και τους όρους της άσκησής της. Το δικαστήριο αποφασίζει την ανάθεση της πραγματικής φροντίδας ή της επιμέλειας στον τρίτο κατά τη δεύτερη παράγραφο του προηγούμενου άρθρου ή την πρώτη παράγραφο του παρόντος,*

ύστερα από έλεγχο του ήθους, των βιοτικών συνθηκών και γενικά της καταλληλότητάς του, στηριζόμενο υποχρεωτικά σε βεβαίωση της κοινωνικής υπηρεσίας. Η ανάθεση γίνεται σε κατάλληλη οικογένεια, κατά προτίμηση συγγενική (ανάδοχη οικογένεια) και, αν αυτό δεν είναι δυνατό, σε κατάλληλο ίδρυμα».

10. Επειδή, τέλος, το άρθρο 24 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας (ΚΔΔ), που κυρώθηκε με το πρώτο άρθρο του Ν. 2690/1999 (ΦΕΚ Α' 45, 09.03.1999) ορίζει τα εξής: «*Αν από τις σχετικές διατάξεις δεν προβλέπεται η δυνατότητα άσκησης της, κατά το επόμενο άρθρο, ειδικής διοικητικής, ή ενδικοφανούς προσφυγής, ο ενδιαφερόμενος, για την αποκατάσταση υλικής ή ηθικής βλάβης των έννομων συμφερόντων του που προκαλείται από ατομική διοικητική πράξη μπορεί, για οποιονδήποτε λόγο, με αίτησή του, να ζητήσει, είτε από τη διοικητική αρχή η οποία εξέδωσε την πράξη, την ανάκληση ή την τροποποίησή της (αίτηση θεραπείας), είτε, από την αρχή η οποία προΐσταται εκείνης που εξέδωσε την πράξη, την ακύρωσή της (ιεραρχική προσφυγή). (...)*». Εξάλλου, το άρθρο 21 του ΚΔΔ ορίζει τα εξής: «*1. Αρμόδιο για την ανάκληση ατομικής διοικητικής πράξης όργανο είναι εκείνο που την εξέδωσε ή που είναι αρμόδιο για την έκδοσή της. 2. Για την ανάκληση δεν είναι απαραίτητο να τηρείται η διαδικασία που προβλέπεται για την έκδοση της πράξης, εκτός αν ανακαλείται πράξη νόμιμη ή πράξη παράνομη ύστερα από εκτίμηση πραγματικών περιστατικών*».

11. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση θεραπείας της η Α εξιστορεί την αντιδικία της με τους τρίτους αιτούντες, μεταξύ των οποίων και ο πατέρας του ανήλικου τέκνου τους, και προσάπτει στην Αρχή ότι, με τα διαλαμβανόμενα στο σκεπτικό της απόφασής της 125/2012, παρερμήνευσε τις διατάξεις του άρθρου 13 του Ν. 3418/2005 περί ιατρικού απορρήτου. Ζητεί, συνακολούθως, την ανάκληση της εν λόγω απόφασης της Αρχής.

12. Επειδή, με την απόφασή της 125/2012 η Αρχή επέτρεψε, με την άδεια επεξεργασίας ευαίσθητων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που παρέσχε, τη χορήγηση της συγκεκριμένης βεβαίωσης από τον υπεύθυνο επεξεργασίας στους τρίτους αιτούντες, αφού έκρινε ότι η ως άνω ζητηθείσα από τους τρίτους αιτούντες βεβαίωση είναι αναγκαία και πρόσφορη για το σκοπό επεξεργασίας που είχαν προβάλει οι αιτούντες τρίτοι, δηλαδή την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων και εισαγγελικών αρχών. Με την υπό κρίση αίτησή της, η Α δεν

αποδεικνύει ότι η ως άνω ζητηθείσα από τους τρίτους αιτούντες βεβαίωση δεν είναι αναγκαία και πρόσφορη για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των τρίτων αιτούντων ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων και εισαγγελικών αρχών. Αντίθετα, λαμβάνοντας υπόψη και τις προαναφερόμενες διατάξεις του ΑΚ και τα στοιχεία του φακέλου της υπό κρίση υπόθεσης – ιδίως δε τα συνημμένα στην υπό κρίση αίτηση ανακλήσεως έγγραφα που υπέβαλε η Α προς την Αρχή σχετικά με την αντιδικία της με τους τρίτους αιτούντες – προκύπτει ότι η ως άνω ζητηθείσα από τους τρίτους αιτούντες βεβαίωση είναι όντως αναγκαία και πρόσφορη για το σκοπό επεξεργασίας που έχουν προβάλει οι αιτούντες τρίτοι, δηλαδή την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων – ιδιαίτερα δε για την κρίση των αρμοδίων δικαστηρίων ως προς την επιμέλεια του προσώπου της ανήλικης κόρης τους – και πρέπει οπωσδήποτε να τεθεί στη διάθεση των αρμοδίων δικαστηρίων, προκειμένου αυτά να είναι σε θέση, αφού εκτιμήσουν την αποδεικτική αξία – μεταξύ άλλων αποδεικτικών μέσων – και της επίμαχης βεβαίωσης, να διαμορφώσουν τη δικαιοδοτική τους κρίση, στο πλαίσιο της αρμοδιότητάς τους, σχετικά με όλα τα ζητήματα που αφορούν την αντιδικία της Α με τους αιτούντες τρίτους και, ιδίως, την υπεράσπιση των δικαιωμάτων και των συμφερόντων του ανήλικου τέκνου της Α και του Γ. Εξάλλου, η αιτούσα Α επικαλείται κατά τρόπο αντιφατικό, στην υπό κρίση αίτηση ανακλήσεως, ότι τα ανωτέρω στοιχεία έχουν ήδη δοθεί σε προηγούμενα δικαστήρια. Συνεπώς, η υπό κρίση αίτηση ανακλήσεως πρέπει να απορριφθεί, καθόσον δεν προβάλλονται ούτε αποδεικνύονται νέα πραγματικά περιστατικά ικανά να δικαιολογήσουν την ανάκληση ή τροποποίηση της ανωτέρω απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Η Αρχή,

Απορρίπτει την υπό κρίση αίτηση της Α για την ανάκληση της απόφασης 125/2012 της Αρχής.

Ο Πρόεδρος

Η Γραμματέας

Πέτρος Χριστόφορος

Ειρήνη Παπαγεωργοπούλου